

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 214/06-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť J. F., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice I v konaní sp. zn. 10 C 950/99, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 10 C 950/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e v konaní sp. zn. 10 C 950/99 konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. F. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice I p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý nahradiť J. F. trovy právneho zastúpenia v sume 6 888 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatosem slovenských korún) právnej zástupkyňi JUDr. I. R. na účet do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti J. F. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2006 doručená sťažnosť J. F., K. (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 10 C 950/99.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 214/06-12 z 27. júna 2006 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 27. septembra 2006, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právna zástupkyňa sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 28. septembra 2006 oznámila, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 13. septembra 1999 podal okresnému súdu návrh na začatie konania o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) proti odporkyni – bývalej manželke (ďalej len „odporkyňa“). Okresný súd nariadil vo veci viacero pojednávaní, konanie však nebolo ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené.

Podľa názoru sťažovateľa navyše „... vzhľadom na predmet konania možno očakávať, že konanie pred súdom I. stupňa potrvá ešte nezanedbateľnú dobu, keďže predmetom bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania sú aj nehnuteľnosti, u ktorých doteraz nebolo vykonané ich ohodnotenie. Je teda dôvodné predpokladať, že na najbližšom pojednávaní ani v primeranej dobe, konanie neskončí“.

Sťažovateľ podal 3. apríla 2006 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní, pretože „V konaní možno identifikovať prinajmenšom dve obdobia úplnej nečinnosti súdu a to od 20. 10. 1999, kedy sa k návrhu na vyporiadanie vyjadrila odporkyňa, do 16. 1. 2002, teda dva roky aj dva a pol mesiaca, od 11. 2. 2004 do 11. 4. 2006, odkedy sťažovateľ oznámil, že k mimosúdnej dohode medzi odporkyňou a ním nedošlo, do dňa, kedy súd nariadil pojednávanie, ktoré sa má uskutočniť dňa 7. 6. 2004,“ (správne má byť 2006, pozn.) „... teda 2 roky a 2 mesiace“. Predseda okresného súdu v odpovedi č. Spr. 2339/06 z 21. apríla 2006 uviedol, že sťažnosť považuje za dôvodnú.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní sp. zn. 10 C 950/99 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov. Zároveň sťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 22. septembra 2006 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 17. októbra 2006 uviedol prehľad úkonov vykonaných v danej veci a vyjadril sa, že „*Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 10 C 950/99 je vyporiadanie BSM. Po právnej stránke a zatiaľ ani po skutkovej stránke sa vec nejaví byť tak zložitou, aby odôvodňovala dĺžku konania, ktoré trvá už 7 rokov.*

Súd vo veci od 4. 12. 2003 do 7. 6. 2006 neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu. Tento úsek nečinnosti súdu bol spôsobený dlhodobou práceneschopnosťou vybavujúcej sudkyne JUDr. V. a následne zmenou v osobe zákonného sudcu, ktorou je od 16. 12. 2005 JUDr. V.

V danom prípade je sťažnosť J. F. d ô v o d n á “.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu, ako aj podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 950/99 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Okresnému súdu bol 13. septembra 1999 doručený návrh sťažovateľa na vysporiadanie BSM proti odporkyni. Okresný súd vydal 20. septembra 1999 pokyn na doručenie výzvy sťažovateľovi, aby v určenej lehote uhradil súdny poplatok za podaný návrh. Zároveň bol okresným súdom v uvedený deň vydaný pokyn na doručenie výzvy odporkyni, aby sa v stanovenej lehote vyjadrila k návrhu sťažovateľa.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 27. septembra 1999 podanie s uhradeným súdnym poplatkom. Okresnému súdu bolo 20. októbra 1999 doručené vyjadrenie odporkyne k návrhu sťažovateľa vrátane príloh.

Okresný súd vydal 17. januára 2001 pokyn na doručenie vyjadrenia odporkyne sťažovateľovi. Okresnému súdu bola 4. januára 2001 doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa o nariadenie pojednávania v danej veci. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 27. marca 2001 stanovisko k vyjadreniu odporkyne. Okresnému súdu boli 25. septembra 2001 a 6. decembra 2001 doručené žiadosti právnej zástupkyne sťažovateľa o nariadenie pojednávania.

Okresnému súdu bola 9. januára 2002 doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa o nariadenie pojednávania. Okresný súd 17. januára 2002 nariadil termín pojednávania na 5. apríl 2002. Pojednávanie 5. apríla 2002 bolo z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti sťažovateľa a školenia zákonnej sudkyne uznesením odročené na 24. máj 2002. Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 23. mája 2002 faxové podanie – žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu jeho kolízie s iným pojednávaním. Pojednávanie 24. mája 2002 bolo uznesením odročené na 19. september 2002. Okresný súd vydal 10. septembra 2002 pokyn na preročenie termínu pojednávania z 19. septembra 2002 na 17. október 2002.

Na pojednávaní 17. októbra 2002 vypovedali účastníci konania, bolo vykonané ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na 16. január 2003. Pojednávanie 16. januára 2003 bolo uznesením odročené na 13. marec 2003 z dôvodu neúčasti odporkyne z pracovných dôvodov. Odporkyňa doručila okresnému súdu 20. januára 2003 žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na 13. marec 2003 na termín korešpondujúci s jej pracovným zaradením mimo K.

Okresnému súdu bola 5. februára 2003 doručená žiadosť odporkyne o zaslanie zápisníc z pojednávaní, ktoré sa uskutočnili 17. októbra 2002 a 16. januára 2003. Právna

zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 12. marca 2003 faxové podanie – ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní z dôvodu kolízie termínu s iným pojednávaním.

Pojednávanie 13. marca 2003 bolo uznesením odročené na 22. máj 2003 z dôvodu školenia zákonnej sudkyne. Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 20. mája 2003 faxové podanie – ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní. Na pojednávaní 22. mája 2003 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie v posudzovanej veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito. Okresný súd 6. augusta 2003 nariadil termín pojednávania na 15. október 2003.

Na pojednávaní 15. októbra 2003 vykonal okresný súd ďalšie dokazovanie vo veci vysporiadania BSM a pojednávanie bolo uznesením odročené na 4. december 2003. Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 1. decembra 2003 faxové podanie – ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní. Na pojednávaní 4. decembra 2003 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie v predmetnej veci a účastníci konania požiadali o poskytnutie lehoty na mimosúdne vyrovnanie. Z uvedeného dôvodu bolo pojednávanie uznesením odročené na neurčito a sťažovateľovi bolo uložené oznámiť okresnému súdu v určenej lehote (do 1. marca 2004) ďalšiu dispozíciu s návrhom.

Okresnému súdu bolo 11. februára 2004 doručené oznámenie sťažovateľa, že nedošlo k mimosúdnej dohode medzi ním a odporkyňou. Okresnému súdu boli 14. júla 2004, 25. októbra 2004, 10. decembra 2004, 11. marca 2005 a 7. apríla 2005 doručené žiadosti právnej zástupkyne sťažovateľa o nariadenie pojednávania. Predmetná vec bola 6. júla 2005, 1. decembra 2005 a 16. decembra 2005 pridelená ďalším zákonným sudcom.

Okresný súd 10. apríla 2006 stanovil termín pojednávania na 7. jún 2006 a vydal pokyn na pripojenie spisu sp. zn. 11 C 7/99. Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu 25. apríla 2006 oznámenie o aktuálnej adrese sťažovateľa. Na pojednávaní 7. júna 2006 okresný súd vykonal ďalšie dokazovanie v danej veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na 20. september 2006.

Okresný súd vydal 12. júna 2006 pokyn na pripojenie spisu sp. zn. Nc 909/99. Na pojednávaní 20. septembra 2006 bolo vykonané ďalšie dokazovanie vo veci vysporiadania BSM a pojednávanie bolo uznesením odročené na 22. november 2006. Odporkyňa doručila okresnému súdu 21. septembra 2006 písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Okresný súd vydal 25. septembra 2006 pokyn na doručenie výzvy právneho zástupcovi odporkyne týkajúcej sa predloženia požadovaných písomnosti a 6. októbra 2006 pokyn na doručenie urgencie v tej istej veci. Uvedeným záznamom (č. l. 149) posudzovaný spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom nestačí, že štátny orgán vo veci koná (napr. rozhodnutia II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 127/03 a ďalšie).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 204/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť veci“, ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu je návrh na vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ide teda o vec, ktorá patrí po právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti.

Skutkovú stránku veci ústavný súd obvykle posudzuje ako zložitú s prihliadnutím na predmet konania, pretože pri vysporiadaní BSM je potrebné zohľadniť časté protikladné stanoviská a úkony účastníkov konania (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 298/04, III. ÚS 97/05, III. ÚS 192/05). Ústavný súd však z prehľadu posudzovaného spisu nezistil, že by práve zložitosť predmetnej veci spôsobila zbytočné prietahy v konaní. Navyše predseda okresného súdu v stanovisku z 13. októbra 2006 uviedol, že *„Po právnej stránke a zatiaľ ani po skutkovej stránke sa vec nejaví byť tak zložitou, aby odôvodňovala dĺžku konania, ktoré trvá už 7 rokov“*.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd z prehľadu posudzovaného spisu nezistil žiadne okolnosti v správaní s'ťažovateľa, ktorými by prispel k priet'ahom v predmetnom konaní. S'ťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne žiadal v pravidelných intervaloch okresný súd o nariadenie pojednávania (napr. žiadosťami z 24. septembra 2001, 9. januára 2002, 13. júla 2004, 10. marca 2005), zároveň však podal aj s'ťažnosť na priet'ahy v konaní (listom z 30. marca 2006), čím dal najavo svoju nespokojnosť s rýchlosťou posudzovaného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky brániacej okresnému súdu vo veci plynulo konať (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 20. októbra 1999 do 17. januára 2001 (14,5 mesiacov), od 27. marca 2001 do 17. januára 2002 (9,5 mesiacov) a od 11. februára 2004 do 10. apríla 2006 (26 mesiacov) ako časové úseky, v ktorých došlo nečinnosťou okresného súdu k zbytočným priet'ahom v posudzovanom konaní v celkovej dĺžke 50 mesiacov.

Predseda okresného súdu v stanovisku z 13. októbra 2006 uviedol, že v predmetnom konaní sa vyskytli obdobia, v ktorých neboli okresným súdom v danej veci vykonané žiadne úkony, súvisiace s dlhodobou práceneschopnosťou zákonnej sudkyne a následnou zmenou v osobe zákonného sudcu.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v uvedenom období, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd prikázal v danej veci okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k zbytočným prietahom v predmetnom konaní. Ústavný súd

v okolnostiach tejto veci považuje sumu 60 000 Sk pre sťažovateľa za primeranú so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dĺžku zbytočných prietahov v danom konaní a predmet sporu, ktorý sa týka možnosti nakladať s majetkom v rámci BSM, a preto žiadosti sťažovateľa, ktorý požadoval priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk, vo zvyšnej časti nevyhovel.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli zrealizované v roku 2006, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2005 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 16 381 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, každý v hodnote 2 730 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 164 Sk.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až § 14 o daň z pridanej hodnoty. Právna zástupkyňa sťažovateľa pripojila k vyjadreniu z 27. septembra 2006 fotokópiu osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 6 888 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnej zástupkyňi sťažovateľa okresný súd (ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006